

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פקודי ■ כ"ט אדר א' תשע"ד 65

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: נ"ז-ס'		
לוח העמוד היומי		
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ
שבת	כ"ט	עב. מ"ד
ראשון	ל'	עב. מ"ה
שני	א'	עג. מ"ו
שלישי	ב'	עג. מ"ז
רביעי	ג'	עד. מ"ח
חמישי	ד'	עד. מ"ט
שישי	ה'	עה. נ'

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

חושן משפט הל' עדות ה' - הלואה ג'

א. כל הפתאים שבעולם, וכולים להתחכם על ידי ששימו ללבם בכל עת שעדין ה' אתם ובודאי יש להם דרך ונתיב איך לשוב אל האמת גם עתה, כי הדרך שעשה משה בחינת הנותן בים דרך הוא דרך ומסלול ונתיב אמת גם להם ובלבד שיאמינו בעדות התורה שמעידה על כל זה שבנדאי יש לה נאמנות. (ה - י)

ב. כל אחד מישראל כפי מעשיו כן עובר עליו בחינת גלות וחרבן בית המקדש, דהינו גלות הנפש על ידי מעשים רעים, חס ושלום. ולהפך כפי מה שמתקן מעשיו וזוכה לתשובה, כן מאיר עליו בחינת בנין בית המקדש. ועל כן כשרואה האדם ארץ גלות נפשו וחרבנו עד שנסתם ממנו קץ גאלת נפשו כמו שנסתם קץ הגאלה של כלל ישראל בבחינת קץ הפלאות, צריך לשום ללבו שבנדאי ה' יתברך עמו גם עתה, ועל ידי זה בנדאי תבוא גאלת הנפש. (ה - יא)

"כמו שנתקיים דברי אוריה ונחרב הבית המקדש, כן בנדאי יתקדמו דברי זכריה ויחזרו ויבנה הבית המקדש. וכמו כן בכל אדם שכמו שיכול לגרם במעשיו לעבב בנין בית המקדש שנתשב פאלו חריבו, כן בנדאי יש תקנה שיחזרו ויבנהו על ידי תקון מעשיו, כי בנדאי סוף כל סוף יתקון הכל ויתקן גם נפשו וישוב אל ה' וירחמהו."

ג. צריכין לינדע ולהאמין שכמו שיכולין לקלקל כן יכולין לתקן, כמו שאמר אדוננו ומורנו וברבנו זכרונו לברכה. ואדרכה, מדה <<<<

מעלת הלימוד

זכר היטב מה שכתב רבנו זכרונו לברכה, אשרי מי שאוכל כמה פרקים משניות וישתה כמה קפיליך תהלים, ומתלבש בכמה מצוות כי חוץ מזה הכל הבל, ומה יתרון לאדם בכל עמלו וכו', ואם כי הוא דבר ידוע לכל, צריכין לחזר זאת בכל יום ולשמור הזכרון היטב לזכר בעלמא דאתי בכל יום בכל יום ובפרט. ואל יהיו בעיניך פישנים אלא כחדשים.

ולא על חנם הזכירו אותנו רבותינו זכרונו לברכה בכמה לשונות פאלה לבל נישן את מינו חס ושלום, ונדוד המלך עליו השלום אמר אף הבל יהמיון וכו', אף הבל בני אדם כזב בני איש וכו'. אף הבל כל אדם וכו'. שלמה המלך עליו השלום צוח הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים וכו'. רבי מאיר כד סים ספרא דאיוב הנה אמר סוף אדם למות וכו', אשרי מי שעמלו בתורה. וכן שארי ספרי מוסר. אף עצות להציל את עצמו אפלו הפחות שבפחותים וכו' גלה אדוננו מורנו וברבנו זכרונו לברכה אשר אין דגמתם, אשרי שיאחז בהם.

(עלים לתרופה - קצ"ז)

תורה נ"ח - תלת נסקין מחד

תלת נפקין מחד שפסימן נ"ח, ותורה נ"ט היכל הקדש, שניהם נאמרו כאחד, (בראש השנה תקס"ו שחל אז ביום שלישי רביעי) בתורה אחת, על פסוק: "אשרי העם ידעי תרועה". אף אחר כך כשכתבם חלקם לשני תורות. וכשקבלתי מאתו תורות אלו בכתב, אמר לי חלקתים לשנים. והבנתי שהיה לו כונה בזה, וה' יודע כונתו.

(מוהר"ני"ט סוף תורה נ"ט)

הגדולה והכבוד למי ולמי?

ויש לומר על פי מה שכתבנו לעיל שהשכינה נלקחה עמו, ומשמיענו התורה הקדושה איך השם יתברך חס על כבוד הצדיק והצדיקית יותר מכבודו. כי סלקא דעתך שהשם יתברך נגעו עבור השכינה הקדושה, על כן אמרה תורה כי העיקר הוא עבור שרי, ועבור שהיא אשת אברם, ונוגע לכבוד הצדיק גם כן, וכענין יבושת יד ירבעם בהשליחו יד לנביא עידו, ובהקטירו לעבודה זרה לא יבשה ידו. כי הקדוש ברוך הוא חס על כבוד הצדיק ביותר. והבן אהבת הקדוש ברוך הוא למשרתיו עושי רצונו. 2

פורים

זה מה שהיה בפורים... בתחילה היה הכבוד נעלם, - המן הרשע צורר היהודים הוא זה שהיה החשוב והמכובד.

ובכח הארת התשובה (כמבואר בתורה) זכו שהתגלה אורו וחשיבותו של מרדכי הצדיק, - הכבוד נלקח מהמן הרשע שהושפל ונתלה על העץ ועבר לקדושה, למרדכי הצדיק שנהיה חשוב ומפורסם בעיני כל.

ובכח זה זכו לאור והתחדשות התורה - קיימו המשך בעמ' הבא מה שקיבלו"

"על ידי הארת שבת נתעורר העולם לתשובה מאהבה, ואז כל הכשרים שבדור נתרפאים מהיסורים, שסבלו מקדם ונעשים מכובדים בעיני הבריות ונתיפים ונתכבדים בעיני כל. וכל אחד לפי כשרותו כן מקבל יופי והדר ונתגדל כן בעיני הבריות. ולפי הגדולה וכבוד שיש לו לפי כשרותו, כנזכר לעיל, כן יכול לקבל התחדשות התורה שהשפיע צדיק הדור ביום השבת." (לקוטי עצות על תורה נ"ח - שבת - ט')

התחדשות התורה

הסיבה שהתורה בשפל... הסיבה שכבוד השם-יתברך בזוי, נסתר ונעלם... היא מחמת שכבוד הצדיק בשפל---

באותו רגע שהצדיק מתגלה ומתכבד בעולם, הצדיק מתרפא ונעשה מכובד. מיד, מתגלה כבוד ה', כבוד התורה - התחדשות התורה, גם עם ישראל בכלליות נעשים מכובדים.

"וינג"ע' - במין נגע הוא מכת ראת"ן כמו שאמרו רז"ל. 'ה-ו-י-ה' - ארורים הרשעים שמהפכין מדת הרחמים למדת הדין. את פרעה' - 'את' לרבות שריו ויועציו שהביאו אותה אליו... 'על דבר שרי אשת אברם' - הוא מיותר?"

עשו כמעשה חנניה מישאל ועזריה, דלכך נתחייבו כליון חס ושלוש בשביל כך.⁷

חזו מה עלתה בו: 'גאות לבש', - מה נהדר היה בצאתו מלפני המלך אחשוורוש, מה רב טוב הצפון לו לעולם הבא, וקנה שם טוב לעצמו ולעמו עד סוף הדורות, ויגידו בעמים כבודו, כי מגילת אסתר קיימו וקבלו כל העמים."⁶

כל ישראל

בזמן שזוכים וכשהכבוד עולה ומתעלה, על ידי זה גם כל ישראל בכלליות זוכים לכבוד וחשיבות.

"...עד שכל ישראל זכו אז לגדולה וכבוד גדול, כמו שכתוב: "וכל שרי המלך וכו' מנשאים את היהודים וכו'", ונאמר: "ליהודים היתה אורה וכו' ויקר."

וזה שאמרו רז"ל: "אורה זו תורה" היינו בחינת התחדשות התורה הנ"ל, "ושמחה זו תורה" היינו בחינת הארת שבת שהוא תחילה למקראי קודש בפרשת המועדים, ועליו נאמר וביום שמחתכם כמו דרשו רבותינו ז"ל בספרי. ו"ששון זו מילה" בחינת ברית "ויקר אלו תפילין" שנאמר וראו וכו' היינו בחינת הגדולה והכבוד כנ"ל.³

1. כמבואר באריכות תורה י"ד. 2. אגרא דכלה.
3. פרפראות לחכמה על התורה. 4. ליקו"ה או"ח - תפילת המנחה ז - ח. 5. כמבואר בתורה, וזה הלשון בקיצור ליקו"מ תורה נ"ח: "חכמי הדור משפיעים הארת שבת והתשובה". 6. יערות דבש - ח"א - דרוש ג'. 7. מבואר עוד לגבי הענין שתשובה הוא ע"י הצדיק כמבואר בתורה, כי רק הצדיק יודע באמת היכן ובמה צריך תשובה, וכפי שהיה אצל מרדכי הצדיק.

המשך מעמי' קודם תו' נ"ח
"אולי רוצה לומר, על דרך שאמרו רז"ל: 'אין כבוד אלא תורה'. עוד יש לומר, שסוד זה נוגע לענין מה שכשזכו מרדכי ואסתר (שהיו מבחינת משה כמונו בדברי רז"ל וכן במאמר משפטים סימן י') להכניע קליפת המן עמלק, אז קבלו ישראל התורה מחדש ובאהבה גדולה, כמו שאמרו רז"ל 'הדר קבלוה וכו'. וגם על המגילה בעצמה דרשו רז"ל 'דברי שלום ואמת' - כאמיתה של תורה, שכל זה בחינת התחדשות התורה שהיה אז.

וכל זה היה על ידי גדולת מרדכי ואסתר, כמו שכתוב: "ופרשת גדולת מרדכי וכו', והאיש מרדכי הולך וגדול."³

בכח הצדיק

"וזה עקר תקון התשובה של כל אחד שאי אפשר לו לשוב כי אם על ידי הצדיק, שהוא מורה דרך לשבים."⁴

התשובה עצמה שעל ידה מתגלה כבוד הצדיק, גם היא נמשכת בכח הצדיק.⁵

"ראו, מרדכי שלא חנף להמן מלהשתחוות לו, ובלתי ספק שהרבה היו באותו דור שגזמו עליו, כי הוא זה היה לסיבת גזירות המן, ומה לו להכניס עצמו בזה, ואסור להתגרות ברשעים ומותר להחניף להם, וכהנה מדברים אשר בעונותינו הרבים הם צרעת ממארת בדור הזה... לא כן עשה מרדכי, שם נפשו בכפו לקינאת ה' צבאות..."

אמנם באמת מרדכי מסר נפשו בשביל לתקן חטא אבותינו, שהשתחוו לדלת נבוכדנצר ולא

>>>> טובה מרבה, כי סוף כל סוף בנדאי נשוב אל ה' ויבנה הבית המקדש כמו שהבטיחנו בפה נביאים וצדיקים. והעקר שיצאמין בהעדים נאמנים שהם הנביאים והצדיקים אמת המתקיים ומזרזים אותנו על כל זה שהם בחינת עדים נאמנים. (ה - יא)

ד. דיקא על ידי שפגיעים לתכלית המעוט, דהינו שממעטים ומקטינים עצמם ומשפירים הגדלות בתכלית, על ידי זה נקבלים בבחינת פסדר. (ה - יד)

ז. גמילות חסד דהינו הלואה חן גדולה יותר מן הצדקה ועל נדה מעורב ביותר השפע שתכד מדרגא לדרגא עד למטה. (הלוואה ב - ב)

ח. עקר הגאולה היתה תלוי בזה לקח כל רכוש מצרים להעלות אל הקדשה שזוהו שלמות התפלה כשחוזרין כל ההשפעות אל הקדשה. (ב - ה)

ט. לעתיד שאיזו פשיטתו מהגלות והנה זכות התורה ועל כן לא יצטרכו לצאת בחפזון, על כן אז יעלו כל הכחות וכל ההשפעות אל שרשם שבקדשה מאליהם, כי אז יעלה התפלה מהגלות. (ב - ה)

י. כל הדברים של הא'ב' החדש (ספר המדות ח"ב) גבהו ונעלמו מאד מאד מעין כל חי. (ג - ב)

יב. עקר האמונה היא תלוייה בממון כשנשמרין מתאוות ממון לבלי לגע חס ושלום, בממון חבירו אפילו כשנה פרוטה. (ג - ג)

ותמשיך חן וחסד והוד והדר ותפארת על כל כשרי הדור האמתיים. ותתן להם חן וחסד ורחמים בעיניך ובעיני כל רואם. ותרפאם מכל תחלואיהם ומכל מכאוביהם. ויהיו מכובדים בעיני הבריות, וכל אחד ואחד, לפי כשרותו כן יקבל יפי והדר, ויתגדל בעיני הבריות. ועל ידי זה יהיה נעשה אצלם כלי וציון לקבל בתוכם משנה תורה, חדושי דאורייתא, לחדש בשבת חדושי תורה בכפלים. (לקוטי תפילות על התו' - תפילה נ"ח)

לעשות תורות תפילות

תו' נ"ז

מאחורי הסיפור

"ומי שפוגם באמונת חכמים, ופוצץ גדרם, איזי אין רפואה למכתו. בבחינות: דלקא חוץ דרבנן טרקה. שאין לו אסותא'. כי הפוצץ גדרם, על ידי זה מסיר הידים מן הפלאכים. לפי בחינות הסרתו מדרך דברי רבנן." (תורה נ"ז - א)

חפלת פולין

"כל המבזה תלמידי חכמים אין רפואה למכתו". יש להקשות מאי מרבה בתיבת כל? ונראה לי בס"ד לומר אפילו אינו מבזה בפירוש אלא ברמז! כדהוה באחד שהתפלל יום אחד שליח ציבור בבית הכנסת שהיו מתפללין בה תלמידי חכמים בשחרית, וכשהגיע למאמר "תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם", הרים קולו בזה ואמר: תלמידי חכמים מרבים שלום! בלשון תימה... וחזר ואמר תיבת בעולם, מלתא באפי נפשיה (כדבר בפני עצמו) ולא משך אותה עם מילה הקודמת לה, והראה בתנועת האברים כאלו אומר וכי סלקא דעתך (וכי אתה חושב ש...). תלמידי חכמים מרביין שלום! לא יאמר כזאת בעולם... והרב הבין כי כוונתו לבזות בכך, ונדוהו. וזהו אין רפואה למכתו - שלא תלמד עליו זכות לפטרו... (בניהו בן יהוידע שבת קיט - ב)

לא עמדו בפמליא של מעלה נגד קפדנותו של הזקן, והספר נמסר לבדיקה. בדקו, בדקו, ולא מצאו בו שום דופי. - "בדקו שנית!" קרא - "אולי תמצאו!" גם הפעם לא מצאו כלום. - "אבל, בדקו גם "הנקודות" שבספרי, אולי תמצאו איזו נקודה שנכתבה לשם פניה!" בדקו שוב, ואפילו "נקודה" פסולה לא מצאו. התחיל הזקן תובע פסק אמת לאמתו. לא יכלו לפטרו. ישבו, דנו ופסקו: - "מי שערער על התולדות יהא סופו לכפירה באלוקי ישראל, ואותה מלכות שהוציאה עליו גזרה של שריפה, תהא בטלה." וכך הוזה: המערערים, בעלי המסירה, יצאו מדת ישראל, רחמנא ליצלן, ומלכות פולין בטלה.

פעם, בימות החמה, יצא ר' אורי מטיטוב בן בנו של הבעל שם טוב וישב לו על האכסדרה שלפני ביתו בפאבולוטש. ראה והנה יהודים מברדיטשוב עוברים. - "שלום עליכם, יהודים! מה חדשות נשמע בברדיטשוב? שמעתם על פולין? בטלה המלוכה!" - ? - תמהו האנשים - "לא שמענו שום חדשות." - "נו, אם אתם אינכם יודעים, אספרה לכם מה ששמעתי אני היום: בעל התולדות יעקב יוסף נכנס לבית דין של מעלה והיה קובל וצועק חמס על מי ששורפין ומשמדין ספרו ועל מלכות פולין שהוציאה גזרת שרפה על הספר." - "דורש אני" - כך טען - "שתבדקו יפה את ספרי מדף לדף ותגידו לי אם נמצא בו דבר שלא כהוגן."

פני שמחזיר

אבדה לבעלים,

אבדה

בכח הזה מגייר גרים.

(אבדה ח"ב - א)

"וישב את כל הרכוש וגם את לוט וגו' - רבי יודן אמר אנשים ונשים השיב וטף לא החזיר, עמדו ונתגיירו."

(באור - כי בזה שהשיב והחזיר אבדה לבעלים בכח זה גייר אברהם אבינו את הטף. (מראה מקומות) [מדרש רבה בראשית]

ושורש הדברים שהפיזור הוא ללקט ניצוצות הקדושות כמאמרם: 'לא גלו ישראל אלא כדי שיתוספו עליהם גרים'.

היינו הניצוצות הקדושות, ואנחנו צריכים לחזר עליהם כבעל אבדה שמחזר על אבדתו. (מבואר, דהגרים עצמם הם העבודות שנאבדו מעם-ישראל, כמבואר תורה י"ז. לכן הגרים הם בחינה אחת עם ענין אבדה)

(רמתים צופים - תנא דבי אליהו - ה)

אבדה ח"ב

ביום מן הימים בהיותי כבת שש שנים - סיפרה הרבנית פיינשטיין ביתו של הגאב"ד דבריסק זצ"ל - יצאתי לשוח ביער הסמוך לבריסק, יער עבות אשר השתרע על פני מרחבים עצומים. לפתע הבחנתי בפטיש גדול אשר מושלך היה על הארץ, ומאחר והבחנתי כי אין בו סימנים ואף ידעתי היטב כי מרבית התושבים באיזור אינם מבני ברית - החלטתי לטול את הפטיש לעצמי. אלא שכאשר חזרתי הביתה - הבחין אבי בפטיש שבידי, שאל אודות מקורו, ומספרתי כי מצאתיו ביער - הרהר רגע או שניים, ולאחר מכן פסק כי כפי הנראה שייך הפטיש לשומר אשר התגורר בבקתה עלובה בצידו השני של היער.

"אנו יוצאים כעת לדרך, להחזיר את הפטיש!" - אמר אבא נחרצות, אחז בידו, ושנינו יצאנו לדרך הארוכה אל עברו השני השני של היער... עשרים דקות ארכה הדרך עד לבקתתו של השומר, אולם המאמץ השתלם... כאשר הגענו אל הבית, ושאלנו את פי השומר האם אבד לו חפץ כלשהו בימים האחרונים - הוא ידע לומר מיד כי פטישו הגדול אבד לו, ואף הוסיף ותיאר באזנו את הכאב הרב אשר חש בעקבות האבדן...

היה זה פטיש יקר ובעל ערך, והשומר הדל ידע כי לא בקלות יוכל לגייס את הסכום הדרוש לשם רכישת פטיש חדש.

בשלב זה - הוציא אבא מאמתחתו את הפטיש, הציגו בפני בן שיחו, וביקש לברר האם פטישו הוא זה. "אכן כן! זהו פטישי! היכן מצאתם אותו?" שאל השומר בעיניים בורקות, ואבא סיפר לו.

כאשר שמע השומר הגוי את הסיפור במלואו, ועמד על המסירות שגילה הרב היהודי בכדי להשיב לו את ממונו - לא יכול היה לכבוש את רגשותיו. הוא החל מכביר ברכות על ראשו של אביו, ולא נחה דעתו עד שקד לפניו אפיים ארצה והכריז: "ברוך אלוקי היהודים!!!"

היכל הקודש

איך בונים היכל הקודש בחדרי חדרים?

מהיצר הרע שלו, מהיצר הרע שבלב, 5 כך הוא בונה את 'היכל הקודש' כד הוא מחזיר אנשים בתשובה, והוא לא צריך לדבר איתם כלל!⁷

זה שהאדם צריך לנסוע וללכת לדבר עם אנשים, זה כי הוא עוד לא זכה להגיע לזה שהוא יוכל להחזיר אותם בתשובה עם המחשבה.

כשאדם מכוון במחשבה שלו - "כולהו במחשבה איתברירו"⁸. הכל תלוי במחשבה, וכשהמחשבה נקיה וצחה,⁹ האדם יצא מהיצר הרע שלו לגמרי - "וליבי חלל בקרבי", אז הוא יכול רק עם המחשבה לבד, עם הלימוד בחדרי חדרים, להחזיר את כל עם-ישראל בתשובה.

ובמתקרבים יש מהם הרבה שנופלים, הרבה שעוזבים, הרבה שהולכים. זה כי הם לא היו מחוברים ממש.

אבל אלה שמחוברים באמת, ביראה שלם, 'קדוש יאמר לו', ומהם נבנה היכל הקודש כדת.

כך היה אצל משה רבינו,¹⁰ משה גייר את חמיו.

תארו לכם האפיפיור הראשי מתגייר, אז מיד היו מיליוני נוצרים באים ומתגיירים אחריו. ויתרו הוא היה האפיפיור של כל העולם. ובאמת כל העולם עשה תשובה, כולם שמעו מתן תורה, כולם התעוררו בתשובה. עד שאחר כך בא בלעם¹¹ קלקל וקירר את כולם.

וכל ההתקרבות של יתרו היה בלי שמשא דיבר איתו מילה... משה רק עם המחשבה שלו, קירב ברגע את חמיו ליהדות.

כן היה גם אצל אברהם אבינו.¹²

וזה: "הנפש אשר עשו בחרן" אברהם ישב והתפלל, תיקן את תפילת שחרית. ואברהם התפלל כל היום רק את השחרית, ומוזה נפתחו השערים. וכך התקרבו נפשות בחרן.

ס"ק א': זה האיש המשתדל לקרב ולעשות נפשות, בבחינת: "ואת הנפש אשר עשו בחרן", הוא בונה בחינת 'היכל הקדוש'. 'קדוש', - זה בחינת: "הנותר בירושלים קדוש יאמר לו", הינו זה שפני אדם נשארים דבוקים בקדושה שלמה על דו. אף על פי שיש כמה וכמה שנגפלו מקדושתם, אף על פי כן מאלו שנגפלו בקדושה שלם, על ידי זה "קדוש יאמר לו". 'היכל', - זה בחינת הקבוצה שנתכבד השם יתברך.

1. כל אות של התורה הקדושה זה נשמה. 1. וכשהאדם לומד את אותה האות, הוא מעלה ומעורר את הנשמה--- אדם אחד, בלי שום עזרה מאף אדם, בלי שאף אחד יראה אותו, הוא יכול לעלות את כל עם ישראל... בתנאי, שהוא יכוון להאיר בשורשי הנשמות.

לא צריך להתווכח, לא צריך לצעוק. בכל אות, בכל מילה של לימוד תורה שהאדם מכוון בשרשי הנשמות, אנשים חוזרים בתשובה. פתאום מתנוצץ להם איזה הארה.

ובסוף הם מגיעים לזה שהחזיר אותם בתשובה... הם באים לזה שהוא באות אחת, החזיר אותם בתשובה.

הם מחפשים את השורש מי החזיר אותם בתשובה?

"היינו ליבו של עושהו, כי שם שורשו" (ליקו"מ תורה נ"ט) - הם מחפשים את הלב הזה, מחפשים ומחפשים, ולא מוצאים מנוח ומרגוע, עד שהם באים לזה שבאמת החזיר אותם בתשובה. כי זה שמתפלל בכוונה,³ אומר שמונה עשרה בכוונה, לומד בכוונה, הוא מחזיר אותם בתשובה.

והעיקר שזה שבונה את ההיכל הקודש, צריך להיות נקי מכל הקליפות ודבוק ביראה שלימה.⁴

וזה 'היכל הקודש' תלוי בלב, כמבואר בתורה נ"ט.

בזמן שאדם עושה חלל בלב, הוא יוצא

1. ליקו"מ תורה ב' ותורה י"ד. 2. עיין באריכות כל זה בתורה י"ד. 3. עיין ליקו"מ תורה ס"ה. 4. כמבואר תורה נ"ט - ס"ק א' ב'. 5. עיין תורה ו', שהיצר הרע נמצא בחלל השמלאי שבלב. 6. כמבואר בתורה: שאלו שהתקרבו בזכותו להשם יתברך, מהם נבנה היכל הקודש. 7. לשון רבינו הקדוש: ע"פ המובא בתו"כ י"ד לעיל. יוצא, שהעיקר תלוי בדיבורים היוצאים בכוונה לעורר שורשי נשמות ישראל, והם הדבורים שהולכים ומעוררים ליבות עם ישראל, לעבודתו יתברך. 8. כמבואר בזהר הקדוש - שמות רנ"ד ב'. זה לשון רביה"ק בתו"כ י"ד: 'אף על פי שפטיש, ישאל הוא, יש לו אחיזה וישלש ב'מחשבה עליונה, ועל ידי ההתנוצצות התנוצץ גם שלש נשמתו בין שאר השקפים, ומגיע האכה לזה הפושעי ישאל משלש נשמתו, ועל ידי האכה הזאת חוזר בתשובה'. 9. עיין על תורה י"ד, שיחות הר"ן קל"ב. 10. כמבואר תורה נ"ט ס"ק א', מענין התקרבות יתרו. 11. כמבואר ליקו"מ תורה נ"ט ח"ב. 12. כמבואר בתורה נ"ט ס"ק ח' מענין היכל הקודש שבנה אברהם אבינו.

סיפורים ושיחות
מפי חסידי ברסלב

-המשך משבוע שעבר-

והנה הב"ח ז"ל יושב ולומד בביתו והוא נרדם בשינה, ובא אליו אביו מעולם האמת בחלום ואמר לו: 'מהר לך וחפור הקבר של יוסילי, וקח את הסכין משם, כי זה סכנה'. והקיץ משנתו, ואמר: דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין, ואין משגיחין בחלום.

וחזר ללימודו, ונרדם עוד פעם בשינה, וחלם עוד פעם כנ"ל שבא אליו אביו, ואמר לו: 'מה תחריש? כי זה סכנה גדולה!' וגם כן כשהקיץ משנתו לא שם לב לזה, ואמר: דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין. ואחר כך נרדם עוד פעם, ובא אליו אביו ברעש גדול מאוד, ולא הניח לו בשום אופן, ואמר לו: "שהוא בהתרשלותו מסכן כל הכלל-ישראל, ושמהר ימהר מאוד לעשות משהו להוציא הסכין, כי הזמן קרוב, ועוד מעט לא יכלו לעזור לעצמם כלל!!!" וענה הב"ח ז"ל ואמר: הלא דבר הוא.

ושלח אחר החברה קדושה, וצוה להם: שיחפרו הקבר של יוסילי, ולהוציא הסכין תיכף, ובל יודע מזה לשום איש. וכן עשו, וחפרו הקבר ומצאו הסכין מונח בידו של יוסילי, וביקשו ליקח הסכין, ולא יכלו בשום אופן. ובאו וסיפרו להב"ח ז"ל, ושלח את

הרבנים שיגזרו עליו, וגם יבטיחו לו ללמוד עבורו משניות וכו' וכו', וכן עשו, ולא הועיל כלום.

ובפעם השלישית, (וכבר היה סמוך לאור השחר) הלך הב"ח ז"ל בעצמו, ונשען על מקלו, ולחש ליוסילי איזה דבר, ותיכף לקחו הסכין מידו, וכיסו הקבר, ולא נודע לשום איש.

ותיכף אחר זה באו כל גדולי העיר, וחפרו הקבר של יוסילי, ולא מצאו סכין ושום דבר. ונתנו להמשומד פסק ועונש על השקר שבדה מליבו.

ושום איש לא ידע מה-זה שלחש הב"ח ליוסילי עד שנתרצה ליתן הסכין. וכשהגיע פטירת הב"ח ז"ל, צווה להניחו אצל זה הבחור. וסיפר: שיוסילי טען עימו ואמר, כיון שהגיע לזמן כזה שהב"ח וכל העיר קרקא נצרכים אליו, על כן מבקש מהם איזה דבר שיעשו לו גם כן. עד שהב"ח הבטיח לו שמקום מנוחתו יהיה אצלו, ועל כן צווה לקברו אצל זה הבחור. וזכותו יגן עלינו, אמן.

(זאת המעשה סיפר לי הר"י נפתלי חנאליס מצפת ז"ל שהיה בקרקא על ציון הב"ח ז"ל, וראה פלא שמונח ביחד עם מצבה שחרות עליה: "פה מונח הבחור יוסילי", ונתפלא מאוד על זה, ונתנו לו הפנקס מהחברה קדישא, וכתוב שם זאת המעשה.

ה' ינקום נקמת דם עבדיו השפוך בימינו לעינינו, אמן. ויבוא משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.)
(כתב יד ר' שמואל הורביץ ז"ל)

אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, פְּרָשֶׁת שְׁקָלִים וּפְרָשֶׁת זְכוֹר וּפְרָשֶׁת פְּרָה וּפְרָשֶׁת הַחֹדֶשׁ, שְׁקוּרֵי בְּאֵדָר סְמוּךְ לְפִוּרִים מְלַפְּנֵי וּמְלַאֲחֵרֵי. כָּל זֶה הוּא הִכְנָה לַגְּאֻלַּת וְיִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּזְכָּה בְּנִיסָן שְׁבוּ נִגְאָלוּ וּבּו עֲתִידִין לְהִגְאָל. (ליקוטי הלכות או"ח - נפילת אפים ד)

באדר אין כשפים שולטים

הנולד בחדש אדר אין כשפים שולטים בו, כמו שכתב רבינו אפרים פרשת בשלח, אם כן הנולד בחדש הזה, הוא מן הראוי דיתאמץ בעבודת ה' ובתורתו, וירבה בצדקה כפי יכולתו, דאית ליה מעליותא מהחדש הזה, מה שלא יש לשאר בני אדם, ואיך יעבור חס וחלילה על פי ה' חס וחלילה, בימים האלה ובזמן הזה, להקדוש ברוך הוא עבד ליה ניסא דנולד בזה הזמן, דאעיקרא הקב"ה גוזר על הטיפה שיהיה בר קיימא, והכל מאתו יתברך.

(מועד לכל חי - סימן לא - ו)

אדר ב' נברא ע"י ישראל, והוא מעל למזל.

על פי מה שכתבו מפרשים הקדמונים, שגזירת המן היה על אדר שני, על כן קבעו מצות החדש ובפרט קריאת המגילה באדר שני דייקא, ונראה לי דמאת השם יתברך היתה נסיבה שיפול לו הפור על חדש אדר שני, דהנה המן היה מכשף גדול ועשה הכל על פי כשפיו, והנה כתב רבינו אפרים אין כישופים שולטים במי שנולד באדר שני.

ונראה לי הטעם, להיות הכישופים נעשים הכל על פי עתותי המזלות ביום פלוני ובשעה פלונית, ואדר שני אין לו מזל, והוא הנעשה על ידי ישראל המעברים השנים - 'אין מזל לישראל'. על כן נעשה העיבור כעין תכסיסי מלכות בשבעה וחמשה ושלושה, (עיין ברש"י סנהדרין י"ע ב), והענין הוא להורות עם בני ישראל המה: 'כעין יוצרים יושבי נטעים עם המלך במלאכתו', הלא הם כמו בוראין הזמן, חודש שאין לו מזל ברקיע.

והנה ידוע מה שאמרו רז"ל שבאמת נתחייבו שונאיהם של ישראל באותו הדור, וח"ו אין מקום להמלט מגזירת המן, מה עשה המגיד מראשית אחרית הפועל ישועות בקרב הארץ, הכניס בלב המן להפיל פור, ובהשגחה עליונה נפל הפור על חדש אדר שני אשר הוא מבלי מזל, ובני ישראל המה הבוראים אותם, וכיון שנפל הפור על החדש הזה אשר ישראל המה היוצרים יושבי נטעים, היאך סלקא דעתך לשום נברא בעולם לנגוע בהם ואדרבא נתעלו ונפל אז פחדם על כל העמים כביכול כעין פחד אלקי, ונתבטל כישופי המן המנחש. (שהיה מבחינת נחש הקדמוני כמו שכתב מרן האר"י ז"ל)

(בני יששכר - מאמרי חדש אדר - ד)

משיח בן יוסף

לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. - נודע אשר נחרץ על משיח בן יוסף ליהרג ח"ו ולהיות חבלי משיח. אך ע"י דוד המלך ע"ה יומשך עליו חיים כמ"ש 'חיים שאל ממך נתת לו אורך ימים', וגם ע"י שבת כמ"ש [בזמר מה ידידות לליל ש"ק] 'מחבלי משיח יוצלו לרוחה'.

וזה נודע כי יש י"ג מילואי הוי"ה נגד י"ג חדשי השנה, ומילוי י"ג עולה 'מ"ד' נגד חדש אדר שני, כי אד"ר שניי [עם הכולל] עולה משי"ח ב"ן יוס"ף, ע"כ מילוי [שם הוי"ה] שלו עולה ד"ים, [רומז] להנצל מהריגת דם של משיח בן יוסף.

וזהו לא תבערו א'ש' - נוטריקון א'דר ש'ני, היינו, שיתבטל הדם של משיח בן יוסף שעולה אד"ר שניי כנ"ל. וזה ביום השבת - שע"י שבת ננצל מחבלי משיח.

(עטרת ישועה - ויקהל)

לקוטי מוהר"ן
תורה נ"ז
הַעֲקֹר שְׁיִהְיֶה לוֹ אֲמוּנַת חֲכָמִים, וְלִהְיֶה רַב בְּבִדּוֹם, לִירָא מִהֶם מְאֹד. וְאִף אִם נִרְאָה לוֹ מִהֶם דְּבַר שְׂאִינוּ מִפְּרָשׁ בְּהַתּוֹרָה כִּף לְפִי דְעֵתוֹ, וְנִדְקָה לוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים, חָס וְנִגְדָה הַתּוֹרָה... כִּי הֵם יוֹדְעִים עַל פִּי הַדְּרָשׁוֹת וְהַמְדוּת, כִּפִּי מִה שֶׁנִּמְסָר לָהֶם. **עַל פֶּן צָרִיף לְהֶאֱמִין בְּחֲכָמִים, וְלִהְיֶה שְׂלִיף שְׂכָלוֹ וְדַעְתּוֹ, רַק לְסִמּוֹף עֲלֵיהֶם, כִּי לָהֶם נִמְסְרָה הַתּוֹרָה לְדַרְשָׁה.**

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל
הספר הנדיר "יחוס הגדולים" מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל. טל: 057-3155-466